

At følge Jesus i hverdagen

Ugens vers

"Apostlene sagde til Herren: 'Giv os en større tro!'" (Luk 17,5).

Introduktion

Selv om Jesus var en stor lærer, grundlagde han ingen teologisk eller filosofisk skole. Hans hensigt var at "opsøge og frelse det fortabte" (Luk 19,10). Han kom for at åbenbare Guds karakter, en åbenbaring der kulminerede med korset, hvor han ikke alene viste både menneskeheden og syndfrie verdner, hvordan Gud virkelig er, men hvor han også betalte straffen for synd, så mennesker kunne frelses på trods af deres syndige natur.

Ved at gøre dette skabte han også et samfund af frelste, et samfund der består af dem, som er blevet frelst gennem hans død og har valgt at forme deres liv i overensstemmelse med hans liv og lære.

Kaldet om at blive en del af dette samfund af frelste er et kald til fuldstændig troskab mod ham, som kalder, nemlig Jesus Kristus selv. Det er ikke et kald til en privilegeret status i livet. Ligeegyldigt hvor god du ser ud til at være eller hvor korrekt din troslære er, kan intet af det erstatte fuldstændig troskab mod Kristus og hans vilje. Discipelskab skyldes helt og holdent, at Kristus bor i os, og den stiller visse absolutte krav. Der tillades ingen rivaler eller erstatninger.

Ugens tekster

- Luk 11,37-54; 12,4-21.35-53
- Amos 6,1
- Luk 8,4-15; 22,24-27

Hold jer fra farisæisme

Ud af de mere end 80 omtaler af farisæere i evangelierne finder vi ca. 25 % i Lukasevangeliet. Farisæerne var kendt for deres konservative læresætninger i modsætning til saddukæerne, som var langt mere liberale i deres synspunkter. Farisæerne var tit legalister, der hævdede at tro på nåde, men alligevel lærte, at frelse kom ved at overholde loven.

Luk 11,37-54

Hvad advarer Jesus imod, og hvordan viser det samme princip sig i vore dage? Hvordan kan vi sikre os, at vi ikke på vores egen måde gør det samme, som Jesus advarede imod?

Luk 11,42-54

En gennemgang af veråbene, der blev udtalt over farisæerne og de skriftkloge, viser, hvor meget kaldet til sand religion findes i alle generationer, også vores egen.

At betale tiende er fx en glædelig anerkendelse af Guds omsorg. Men det kan aldrig erstatte det grundlæggende krav om kærlighed og ret i alle medmenneskelige forhold (vers 42).

De samme mennesker, der "kommer let om ved ret og kærlighed til Gud" elsker i stedet "at sidde øverst i synagogen" (vers 42-43). Snak om totalt at tage fejl af pointen i sand tro!

Jesus advarede også om, at de, som sidestiller sand religion med kun ydre ritualer, i virkeligheden er urene, næsten ligesom dem der kommer i berøring med døde (Luk 11,44, se også 4 Mos 19,16). Hvor er det let at forveksle det, der er ubetydeligt med det, der i Guds øjne er helligt.

Jesus kom også med et veråb over de lovkyndige, der benyttede deres uddannelse og erfaring til at lægge ulidelige religiøse byrder på andre, mens de selv ikke ville røre dem "med en lillefinger" (Luk 11,46).

Samtidigt ærede farisæerne de profeter, der ikke længere var i live, men modarbejdede dem der levede. Mens Jesus talte, var nogle af dem i gang med at planlægge, hvordan de kunne slå Guds Søn ihjel. Det vigtigste er ikke at ære profeterne, men at lytte til deres budskab om kærlighed, nåde og dom.

Det sidste veråb er frygtligt. Nogle af dem, der var blevet betroet nøglen til Guds rige, havde ikke levet op til deres ansvar. I stedet for at bruge denne nøgle med visdom og lade Guds folk komme ind i hans rige, havde de låst dem ude og smidt nøglen væk.

Frygt Gud

"Frygt Gud og giv ham ære" (Åb 14,7) er det første af de tre englebudskaber, som står så centralt i syvendedags adventisters tro og liv. At frygte Gud er ikke det samme som at være bange for ham. Det betyder, at man indser, hvem Gud er, og hvad han forventer af os. Det er en troshandling, der indbefatter, at vi er totalt overgivet til ham. Gud bliver den, der helt og fuldt definerer og former vores liv – vores tanker, handlinger, personforhold og fremtidige skæbne. Discipelskab baseret på denne form for "frygt" har en urokkelig grundvold.

Luk 12,2-14

Hvad siger Jesus til os om frygt i disse vers?

Dette afsnit viser os, hvem vi skal frygte, og hvem vi ikke behøver at frygte. Vi behøver ikke frygte de kræfter, der kun kan ramme os i den nuværende verden. I stedet bør vi frygte og adlyde Gud; for vores evige skæbne ligger i hans hænder. Men Gud, som ikke glemmer en eneste spurv (Luk 12,6), og som har talt alle vores hovedhår (vers 7), er en kærlig og omsorgsfuld Gud. Hver eneste af os er derfor uendelig værdifuld i hans øjne. Hvis vi virkelig tror dette, ville mange af vores jordiske bekymringer forsvinde.

Luk 12,13-21

Hvad advarer Jesus mod i dette afsnit?

Jesus afviser at gribe ind i en strid mellem to brødre over delingen af ejendom; men han understreger betydningen af det tiende bud (2 Mos 20,17) og dets betydning som en modvægt imod begærlighed. Han understreger en evig sandhed: livet består ikke af ting (Luk 12,15). Den rige og uforstandige mand levede i en lille verden, der var begrænset til ham selv alene. Intet andet havde nogen betydning for ham. Lad os være varsomme, så vi ikke fanges i den samme fælde! Dette gælder især mennesker, der er blevet velsignet med en overflod af materielle goder.

Til at
tænke over

Vi nyder alle at have materielle goder, men tænk over, hvor lidt tilfredsstillelse de egentlig giver, især i lys af evigheden. Hvorfor er det alligevel så let at begå den fejl, som Jesus advarer imod i Luk 12,16-21?

Vær rede og årvågne

"Årvågenhed og trofasthed er til enhver tid blevet krævet af Kristi efterfølgere; men nu, hvor vi står på selve evighedens tærskel, med den sandhed og det store lys, vi har og den vigtige opgave, vi er givet, må vi være dobbelt så ihærdige." (Ellen White, *Testimonies for the Church*, 5. bind, s. 460-461).

Luk 12,35-53

Giv et resume af det, disse vers betyder for dig, især hvis du har ventet længe på Jesu genkomst.

De kristne har ikke råd til at blive slappe og sløve. Visheden om Jesu genkomst og det ukendte tidspunkt for den, bør få os til at "have kjortlen bundet op om lænderne og have lamperne tændt". Dette eskatologiske håb må være drivkraften i vores liv og arbejde, i vores forberedelse og trofasthed. Forskellen på de gode og de onde tjenere er, at de gode trofast gør Guds vilje her på jorden, og at de er rede til i fred at møde ham, når han kommer.

Enhver mangel på trofasthed, fordi "min herre lader vente på sig" (Luk 12,45), stiller os under Guds hårdeste dom (vers 45-48). Jo større privilegier, jo større ansvar, og derfor er der store forventninger til den, der er betroet meget (vers 48).

Den gamle profets dom: "Ve de sorgløse på Zion" (Amos 6,1) synes at komme til udtryk i Jesu advarsel om, at kristent discipelskab ikke er en afslappet tilstand. Paulus forklarer, at det kristne liv er en åndelig krig (Ef 6,12). Det er vigtigt at huske, at hver eneste kristen er involveret i den kosmiske kamp mellem Kristus og Satan, og korset trækker en klar skillelinje mellem de to. Kun gennem en vedvarende tro på Kristus og hans kors kan man til sidst vinde sejr.

Til at tænke over

"Enhver, som har fået meget, skal der kræves meget af. Og den, der har fået meget betroet, skal der forlanges så meget mere af" (Luk 12,48). Hvilken betydning bør denne tekst have for os syvende dags adventister?

Et vidne, der bærer frugt

I deres evige rådslagning lagde Faderen, Sønnen og Helligånden "før verden blev grundlagt" (Ef 1,4) en plan om at frelse. Det betyder, at selv før det første menneske blev skabt, og selvfølgelig før de første mennesker syndede, havde Gud allerede en plan for at frelse verden. Denne plan er grundet på korset, og korsets gode nyhed må fortælles til alle i hele verden. Ansvaret for dette vidnesbyrd er lagt på hver eneste kristen.

"I skal være mine vidner både i Jerusalem og i hele Judæa og Samaria og lige til jordens ende" (ApG 1,8). Jesu sidste befaling understreger den betydning, han tillægger sine efterfølgeres vidnesbyrd.

Luk 8,4-15

Hvilke lærdomme må de kristne vidner hente fra lignelsen om sædemanden og de forskellige slags jordbund?

Luk 18,24-30

Hvad er belønning for den, der vidner, og hvornår opnås den?

Luk 19,11-27

Hvad lærer lignelsen om de betroede pund os om et vidnes trofasthed og ansvar?

I hver af disse tekster samt i andre afsløres de farer, det ansvar og den belønning, der er forbundet med vores tro og vidnesbyrd. Vi er blevet betroet et alvorligt ansvar; men når vi tænker over, hvor meget, vi egentlig har fået, er det meget lidt, der kræves af os.

En tjenende leder

Luk 22,24-27

Selv mens disciplene var ved at forberede den sidste nadver, skændtes de om, hvem af dem der skulle være den største i Guds rige. Hvordan reagerede Jesus på deres tåbelighed, og hvorfor er hans svar så revolutionerende?

Jesu svar er enestående inden for ledelseshistorie. Faraø, Nebukadnesar, Aleksander, Julius Cæsar, Napoleon og Djengis Khan opfattede alle sammen lederskab som magt og autoritet over andre. Sådan har verden stort set altid fungeret når det gælder magt.

"Sådan skal I ikke være," sagde Jesus. "Den ældste blandt jer skal være som den yngste, og lederen som den, der tjener" (*Luk 22,26*).

I dette udsagn vendte verdens skaber definitionen af lederskab på hovedet. "Den, der vil være stor blandt jer, skal være jeres tjener, og den, der vil være den første blandt jer, skal være jeres træl, ligesom Menneskesønnen ikke er kommet for at lade sig tjene, men for selv at tjene og give sit liv som løsesum for mange" (*Matt 20,26-28*).

Ved at definere tjeneste og selvopofrelse som de vigtigste principper i sin ledelsesstil og sine metoder, introducerede Jesus en ny dynamik med hensyn til medmenneskelige forhold. Tilfredsstillelse kommer ikke gennem magt, men ved at tjene; ledelse opnår ikke sin autoritet gennem herredømme, men tjeneste; forvandling begynder ikke med en trone, men et kors. At leve er at dø (*Joh 12,24*).

I Luk 9,46-48 er der en lignende diskussion blandt disciplene om, hvem der var størst. Denne verdens principper var stadig væk dybt forankrede i disciplenes sind.

Mesterens svar går lige til sagens kerne og fremsætter en af de vanskeligste udfordringer i tilværelsen generelt, og især for kristenlivet. Jesu ord, specielt dem om at være "den mindste blandt jer" (vers 48) viser, hvor forskruet verdens målestok er.

Når verdens principper er så totalt modsat af, hvad Jesus lærte, hvordan skal vi overleve, hvis vi ønsker at leve efter hans principper?

Til at
tænke over

Læs Ellen White

"Hvem tilhører hjertet? Hvem er det, vores tanker er hos? Hvem er det, vi nyder at tale om? Hvem modtager vores varmeste følelser og vores bedste omtanke? Hvis vi tilhører Kristus, så er vores tanker med ham, og vores ømmeste tanker er om ham. Alt, hvad vi ejer og er, er fokuseret på ham. Vi længes efter at afspejle ham, at indånde hans ånd, at gøre hans vilje og at behage ham i alle ting." (Ellen White, *Vejen til Kristus*, s. 63).

"I vort liv her, så jordisk og hæmmet af synden, som det er, findes den største glæde og den bedste opdragelse i at tjene. Og i den fremtidige tilværelse, hvor intet hindres ved den syndige menneskeligheds begrænsning, vil det blive i tjenesten, at vi skal finde vor største glæde og vor bedste udvikling. Vi skal aflægge vidnesbyrd om – og mens vi gør det på ny erfare – "hvor rig på herlighed for hedningerne denne hemmelighed er: Kristus i jer, herlighedens håb" (*Kol 1,27*)." (Ellen White, *Uddannelse*, s. 308-309).

Spørgsmål
til drøftelse

1. Jesu kaldte den velstående og fremgangsrige bonde en tåbe (Luk 12,20). Hvad gør en til en tåbe i Guds øjne, selv om man hverken er velstående eller fremgangsrig?
2. I mange af vores kirker finder vi to grupper. Den første består af de veluddannede, forretningsfolk, kirke- og samfundsledere, de indflydelsesrige, alle der modtager respekt, opmærksomhed og agtelse. Den anden gruppe indbefatter de stille og ubetydelige, som kommer og går uden at nogen bemærker dem. Hvad kan du gøre for at den sidste gruppe føler sig lige så betydningsfuld som den første?
3. Selv om det er let for os i dag at kritisere farisæerne for deres forkvaklede opfattelse af tro, hvordan kan vi sikre os, at vi, som er så ivrige i troen, ikke står i fare for at begå de samme fejl? Hvordan kan vi stå fast på det, der er ret uden at blive farisæiske? Et endnu vigtigere spørgsmål er, hvordan vi afgør, hvad der er rigtigt og værd at kæmpe for i modsætning til at "si myggen fra"?
4. Hvordan kan vi opretholde en årvågen holdning og være rede for Jesu genkomst, når det for hvert år, der går, bliver lettere at blive mere og mere sløv?

Aktiviteter og dialog

Guds Ord
og klassens
aktiviteter

Uddybende
spørgsmål

- Find sange, der illustrerer nogle af tankerne i denne uges lektie eller bed på forhånd en om at finde et digt, der passer til emnet.
- Hvad betyder årvågenhed? Giver det stress at skulle være på vagt, og er det ikke i modstrid med, at tillid til Jesus giver fred og ro i hjertet? Drøft denne tilsyneladende modsætning.
 - Skaber tanken om og frygten for de sidste tider og forventningen om, at jeg deler troen med andre, en uro der står i modsætning til min trosvished i Kristus?
- Handler vi somme tider på en sådan måde, at vi låser døren til Guds rige for andre og smider nøglen væk? Kan du give eksempler? Kan du give eksempler på det modsatte, at den kærlighed og forståelse, medlemmer har udvist, har hjulpet andre ind i Guds rige?
- Jesus vandrede med sine disciple tre og et halvt år, og han fortalte dem langt fra alt den første uge.
 - Når du tænker over, hvad vi er blevet bedt om at dele med andre af Jesu lære, hvilke emner synes du, det er klogt og naturligt at behandle først? Er der en naturlig rækkefølge af de sandhedspunkter, vi skal dele med andre?
 - Tænk over vores tro og lære som kristne og som adventister. Er alle punkter lige vigtige? Hvis ikke, hvilke er de vigtigste? Betyder det i så fald, at de mindre vigtige ikke betyder noget? Giv eksempler og del dine begrundelser – og lyt nøje til andre medlemmers synspunkter!
- Vi er blevet bedt om at ære Gud i alt, vi gør. Som adventister har vi fået god undervisning på nogle af livets områder, hvor denne opfordring har stor virkning, som fx når det gælder sundhed. Er der andre områder af livet, hvor vi måske har lettere ved at glemme, at Gud bør æres i alt? Giv evt. eksempler og drøft dem i klassen.

Forstå
det bedre

Jødedommen i Jesu samtid var karakteriseret ved mange forskellige trosretninger. De mest kendte er farisæerne og saddukæerne; men i nyere tid er man også blevet opmærksom på essæerne eller esse-nerne, som skrev de skriftruller, der er fundet ved Dødehavet.

Farisæere betyder sandsynligvis de "afsondrede" og var en gruppe skriftkloge, som endnu på Jesu tid var i politisk konflikt med den romerske besættelsesmagt. Farisæerne mente, at Gud ved hjælp af engle havde givet ekstra undervisning på Sinaj som forklaring til loven, og de lærte, at de gennem mundtlig tradition (den såkaldt fædrene overlevering) havde kendskab til denne lære. De var højt agtede af folket, skønt de satte store skel mellem sig selv og almindelige mennesker. Ritualer og renhedsforskrifter var af stor betydning for deres daglige udøvelse af religionen.

Saddukæerne bestod af rige og privilegerede, som samarbejdede med romerne. Ypperstepræsterne og de ledende i det jødiske råd tilhørte denne fløj, som forsvandt under den jødiske oprørskrig (66-70 e.v.t.). Saddukæerne vægtede Moseloven over andre dele af Skriften og forkastede farisæernes lære om den mundtlige overlevering.

Farisæernes lære om ceremoniel renhed og urenhed bør ikke forveksles med fx sundhedsforskrifter. Diskussionen i fx Markus 7 om rent og urent er ikke et spørgsmål om hverken helse eller hygiejne, men om rituel renhed. Farisæerne havde nøje forskrifter for, hvordan man skulle foretage rituelle afvaskninger før et måltid for at være ceremonielt rene. I sine mange opgør med farisæerne gjorde Jesus det klart, at sådanne menneskeskabte regler alt for ofte kommer til at stå i vejen for moralsk renhed.

NOTER
